

«Елено моме, Елено добро!
Тебе те майка свършила
Въ големо село Перово,*)
Во една кука богата,
Овци ми иматъ булуци,
За едно момче малово
Отъ дванадесетъ години,
Со едно око кьораво
И една нога скършена!»
— «Огонь да горитъ кукята.
Волци да яджтъ овцитъ,
Кога ie момче малово,
Малово та не хасално!
Станафъ си пойдофъ на пазаръ,
Ето ми го кьоравото по мене,
Ето ми го кърши нога съ мене:
«Купи ми майче, бардаче, леле!»
— «Не ти сумъ майка, махнала те земя,
«Тукъ ¹⁾ ти сумъ жена жельки тивъ гърло.»

(Продължение въ Сборн. Шапкаровъ)

Другъ очевиденъ примѣръ:

Въ наше врѣме, нѣщо прѣди 20—30 години, въ Охридската Митрополия прѣдстави се една млада невѣста съ цѣль да остави мжжа си безъ никакви други причини освѣнъ малолѣтството му. Тая бѣше едра, здрава, красива и прѣдставителна, омжжена у една богата фамилия въ селото Горица, изобилствующа отъ всичко. Но момчето като да бѣше нейно чадо; когато я питаха за причинитъ и я убѣждаваха да го не оставя, тя мълчеше, но когато видѣ, че съ мълчанието нищо не помага, принудена биде да остави срама и да раскрие и най-скритата си тайна прѣдъ владиката и да открие некадърността му. Така се разостави отъ мжжа си.

Въ Охридъ напротивъ и въ други градове става съвсѣмъ обратно. Тамъ момъкътъ трѣбва да бжде най-малко 10 години или по крайнѣ мѣрѣ 5 години по-старъ отъ момата. Тамъ момцитъ обикновенно се женятъ на възраст между 25—35

*) Перово, голѣмо село въ Преспанската околия, въ Ресенската кааза. Дрѣхитъ на женитъ въ тамошнитъ села сж чудновати; — освѣнъ друго, тие на главата си носѣтъ нѣщо като рогове една дланъ дълги.

¹⁾ Тукъ = туку = но.